

**Egy előre megfontolt
gyilkosság** *Ficsku Pál*
nem hiteles története

Kérem, keljen fel, hallottam egy hangot, és enyhe tapintást éreztem a vállamon. Kinyitottam a szemem, a kalauznő volt az. Kinéztem az ablakon, gázos töltésoldalt láttam, valahol mögötte házak körvonalait, a másik sín mellett báméskodó utasokat, rendőröket, tűzoltókat.

Ez nem a végállomás, mondtam.

Nem, válaszolta a mindentudó lények felsőbbrendű büszkeségével. Gázolás miatt bizonytalan a továbbsmenet. Kérem, szálljanak le, mondta, és ezzel a többes számmal véget ért az a rettenetes álom, ami általában a vonatalvásaim alatt gyötör, amiben egyedül utazok egy vonaton, és az nem áll meg sehol.

Leszálltam, kiderült, hogy nyílt vágányon vagyunk, de a vonat vége még a peronon volt. Bukdácsoltunk a kavicsos, nem régen lehetett a gázolás, mert még a tűzoltók nem láttak munkához. A büfécocsi alatt feküdt a meztelen hulla, egyik keze kicsit arrébb, az egyik lába meg közvetlenül a vonat mellett. Legalább a gyerekeket szállították volna le a túloldalon, a kisebbeket felvették az apák az ölükbe, és eltakarták a szemüket. A vonat végénél egy erősen ittasnak tűnő vasutas hölgy volt, mint később megtudtam, a helyi személyzet, egy öltönyben levő, látszólag fontos ember, meg néhány még fontosabb ember. B. állomáson voltunk. Tíz perc múlva jön egy személy, az beviszi magukat A.-ba, onnan elmennek H.-ba, ahol majd megáll valamilyen vonat, mondta az erősen ittasnak látszó szőke vasutas hölgy. Természetesen azonnal elrobogott előttünk megállás nélkül a személy. Átmentem a túloldalra, ahol jó kétszáz ember várakozott már. Úgy tűnt, átaludtam a gázolást, a fékezésre se ébredtem fel, hiszen ők már ott voltak, én meg az utolsó utasokkal tébláboltam. Csak most figyeltem meg pontosan az állomáépületet. Valaha nagy elővárosi állomás lehetett, megvoltak még a váróterem és a resti hajléktalanodott maradványai, az épület jobb oldala, a partról a peronra vezető lépcső, ahol majd később a tepsis hullát elejtő hullahordók haladtak, mellette a forgalmi iroda, ami egyben jegypénztár, csomagmegőrző és talán alkalmi kupolda is volt.

A hivatalos személyzet és alkalmi hivatalos szakértők helyett a peron póre népére koncentráltam. Mindenesetre szép kis csendéleteket készítettem, csak úgy, bévül.

Parasztasszony gurulás bőrönddel. Ideges píjáromedzsernö szíamimobillal. József Attilát olvasó guggoló lány, előnyös belátással. Agyonfojtogatott pillepalack ideges női ujjakkal... Érdekes, mind nő volt, valahogy a férfiak jobban tűrik a durva közönyt.

Persze ezeknek a csendéleteknek hangjai is voltak. A történetekhez szükséges sztorigyűjtés legegyszerűbb formáját választottam, a figuralest. Álltam egy helyben a peronon és hallgattam.

Két nő beszélget:

Mi a kurva annyáért pont itt lett öngyilkos ez a marha? Pont az állomás előtt.

Miért? A nyílt vágány jobb?

Mibe különbözik? Megdöglött így is, úgy is.

Jaj, asszonyom, ott nincs ivóvíz. Nézze, ott van a kút a túloldalon.

Ez legalább szép volt tőle. Mármint a humánus helyválasztás.

Az asszony elmegy vízért.

Egy fiatalabb férfi és egy ingatag nő.

Részeg volt.

Ugyan már, hölgyem. Miért lett volna részeg?

Mert az öngyilkosok mind részegek.

Miből gondolja?

Én is akartam az lenni.

(A fiatal férfi enyhén megütközik, hogy itt, B. állomáson, egy szakadt peronon önbeismerő vallomást tesz neki egy ismeretlen, testileg helyes nő.)

És ittas volt?

Nem mertem inni, pedig szoktam, de félttem akkor.

Na látja. Aki így bestokizza a ruháját, az nem lehet részeg.

Mit csokizik?

Bestokizza. Szépen élbehajtogatja. Az apám mutatta meg, ő volt katona.

Maga mindent tud, ugye?

Nem tudok mindent, de szeretem az életet. Jó, hogy nem halt meg.

Tényleg jó, néha én is azt gondolom. Meddig utazik?

Ameddig akarja.

Jó. Ez tényleg jó.

Együtt néznek jobbra, a görbülő vágány mögé, ahonnan várják a végre megálló személyt.

Srác, bal kezében fényképező, nagyoptikás, fülén telefon, pirszinges lány haját simogatja jobb kezével, a lány barátnője velem szemez. Csak nem?

Azonnal küldjete ki közvetítőkocsit. Ez nem állapot. Kurva annyát a kormánynak. Fekszik itt ez a szeletelt hulla, fővünk itt a peronon meg a gázos parton, senki nincs velünk. Több halott lesz előbb-utóbb, mint a büfécocsi alatt... Figyusz! Megcsinálom az anyagot, még a szíjemen is le fogja adni. Nem áll meg a vonat. Örökre partonmaradtak maradunk. Ez Magyarország. Lehetne ez a címe. Bazmeg, lerakta, üvölt, és beleremegne az állomás, ha még lenne. A pirszinges csaj megcsókolja.

Ne bomolj, inkább keressünk egy kocsmát. Innék egy sört.

De elmegy a vonat, bébi.

(A barátnő beszél.)

Sörömet egy vonatért? Idő van. Kiszáradni meg én se szeretnék.

(A csávó mobilozik, látszik, hogy vibrátor helyett is azt használja szeretkezés közben.)

Halló? Különleges tudakozó? Azt szeretném kérdezni, hogy B. vasútállomás közelében szeretnék inni egy sört, van itt kocsmá? Mi? Hogy be vagyok rúgva? Hát azért élsz az adómból, a kiszáradásig elalélunk itt a barátnőimmel.

Letette a barom, mondja a csajoknak.

Észreveszi, hogy hallgatom őket. Hozzám fordul.

Te is média?

Én csak figuralesen vagyok, mondom, csak nem tudtam rendesen megnézni a figurát.

Férfi volt, mondja a srác. Korrekt öngyilkos.

Miből gondolod, hogy férfi?

Nem láttad a lábát a sínek mellett? Nem voltak a körmei kifestve.

Végre jön egy személy, két city már elment M. felé, ami nem állt meg, a személy megáll. Bevisz H.-ba, aztán valahogy csak hazajutok.

Éjszaka nem hagy nyugodni a történet. Kis összeesküvés-elméletet gyártok. Egy férfi meztelenül levetkőzik a peronon, élbe hajtogatja a ruháit, még a zokniját is berakja a cipőbe, szépen, gondosan, nem csak úgy belegyűrve, aztán kiáll meztelenül a peronra. És várja a cityt, ami, tudja, hogy nem áll meg, lassít ugyan, de az neki éppen elég. Lassú halál. Tapasztalataim szerint a vasút hajnalán és alkonyán is, ha egy vonat áthaladt egy állomáson, akkor kiállt a peronőr vagy segédperonőr, forgalmista, bakter, tök mindegy, és tisztelgett az elhaladó vonatnak. A férfi, az öngyilkos, valószínűleg ismerte a vasúti menetrendet meg az állományt is. A fehér blúzós nőt. Akinek észlelnie kellett volna a peronon álldogáló meztelen férfit. A férfi, amikor találkozott a nővel, aki talán megkérdezte, óvodai ismeretség révén, hogy hová mész, innen most nem megy vonat, akkor talán a férfi adott neki egy kétkedős hubit, ha ezt megiszod, tíz perc múlva a tied vagyok. A nő iszik, nyolc perc múlva jön a vonat.

Ez így talán logikusnak tűnik, mégse hagy nyugodni a miért. Az élbehajtogatás. És nem hagy nyugodni a történet, hogy nincs, hogy csak kétségek vannak, mert kell egy történet, hiszen anélkül nem élet az élet, nem hihető a hihetetlen, és hihetetlen a hihető, magam részéről, hogyha van, csak akkor nyugszik meg a szív.

És ilyenkor ki kell találni egy történetet, akár egy öngyilkosságét is, hogy tényleg megnyugodjon az a szív.

Először is adjunk nevet. A név az fontos. Legyen mondjuk a férfi Béla. A Béla az olyan kicsit esetlen, de mégis szeretetre méltó név. A nő meg legyen számító, egyszerre hideg és meleg, mondjuk Klára.

Béla és Klára nagy boldogságban éltek. Béla dolgozott, Klára vásárolt. Gazdasági válság alatt ez egy normális családmodell. Amíg Béla dolgozott, addig nem érdekelt, hogy Klára mit csinál, hűséges asszony, se gyerekük, se abortusza nem volt. Klára mindig várta Bélát a műszak lejárta után a munkahelye előtt. Béla sokáig azt hitte, hogy szeretetből, a kollegái cukkolták, hogy ő csak serpának kell, csomag hazavívószolgálatnak. Nem érdekelt. Amikor hazaértek, az asszony kipakolta a ruhákat, mert a turiból hozta a cuccot haza, és nagyokat szeretkeztek. Sikertelenül. Egy napon így szólt az asszony Bélához: Te Béla, arra gondoltam, ha már úgyse csinálol semmit, akkor kereskedhetnék a neten. Hogy veszek ruhákat, és eladom. Kis haszonnal. Béla nagyon megörült ennek, hogy amíg ő gépiforgácsol, addig

az asszony a neten van, nem költ, de még keres is, kis haszonnal. Vásárolhatnék neked öltönyöket is, mondta egyszer Klára, felvennéd, úgy raknának a netre, mégis jobban nézel ki, mint egy próbabábu. Jobban eladható vagy.

Egy idő után Béla észrevette, hogy a Klára által neki vásárolt öltönyök mind frissen vasaltak, illatosak.

Klára, mondta egyszer félénken kérdezve Klárának Béla, ezek nem turisok.

Turisok azok, csak elvittem kitisztítani.

Meglásd, a patyolatos, cukkolták Bélát a munkahelyén.

Az élbe vágja.

A gőzölgő vasalóállványon.

Bélát nem hagyta nyugodni ez az élbevágás. Délután ott-hon, amíg Klára haza nem ért, felpróbálta az összes el nem adott öltönyét. Az egyik halszállás zakójában fogadta Klárát. Gondolta, ebben nagyot szeretkezhetnek, ha nem is az öreg halász, de legalább piránya szeretett volna lenni.

Nincs élbe vasalva, mondta Klára, amikor hazajött. Holnap elviszem javíttatni.

Javíttatás. Ez jutott eszébe Bélának. Néha, amikor úgy szeretkeztek, hogy Klára volt felül, és véletlenül a nagy ringatózásban kicsúszott Klára hüvelyéből az ő kicsodája, akkor nem azt mondta Klára, hogy dugddd már vissza, vagy szó nélkül ő segített volna magán, mindig azt mondta, hogy javítsd már ki, javítsd már ki.

Aznap éjszaka nem szeretkeztek.

Reggel azt mondta Klára, hogy most nincs ideje netezni, inkább elmegy javítani.

Béla még sohase hiányzott indokolatlanul a munkahelyéről. Aznap nem ment dolgozni. Filmen már látta, hogy lehet követni észrevétlenül megfigyelt személyt. Ő is ezt tette Klárával.

Tudta előre, de nem merte tudni, hogy Klára a patyolatos-hoz megy.

És az asszony belépett a patyolatos ajtaján.

És Béla előtt felsejlettek a képek, amint a patyolatos a vasalódeszkán illeti az ő asszonyát, s talán az asszony még a szájával is illeti ott, ahol őt is csak egyszer, és akkor az jutott eszébe, élre vágni. Mindent élre vágni.

Reggel kiment az állomásra, előtte az asszony netén, a hűtlen nőineten megnézte, melyik az a vonat, amelyik nem áll meg. Vitt hubit is a szakadt nőnek, akit már az oviban is utált. Ígért neki tíz percet, holott tudta, hogy csak nyolc van.

És élbe vágta magát.